

[Sneum.]

at man i Danmark arbejder og i mange Aar har arbejdet paa langt Sigt. I Danmark lægges megen Vægt paa den almindelige Skoleundervisning.“

Senere hedder det i Direktørens Foredrag om den fortsatte Uddannelse:

„Blandt Formerne for denne videre Uddannelse maa i første Linie nævnes den systematiske tekniske Skoleuddannelse, som for samtlige Industriens Lærlinge, nøje afpasset efter deres Alder og Modenhed, ikke alene gaar ud paa at bibringe dem faglig Viden og dybere Forstaelse af Arbejdets Væsen og Formaal, men som ligeledes tilsigter at gøre dem til gode Samfundsborgere, der i egen og fælles Interesse vil yde en Indsats for en Højnelse af den industrielle Produktion.“

Dette er jo en Anerkendelse af den danske Arbejder, som er værd at erindre sig, og det er en Bedømmelse af de tekniske Skolers Betydning for Ungdommens Dygtiggørelse, som jeg fuldt ud kan tiltræde. Det er desværre kun meget sjældent, at vi hører saa anerkendende Udtalelser om danske Arbejdere og deres Dygtiggørelse fra Industriens Side; undertiden hører vi helt andre Toner, og jeg vil derfor slutte min Omtale af denne Sag med at udtale Haabet om, at der i det hele taget i Fremtiden maa lægges mere Interesse for Dagen for vor tekniske Uddannelse af Ungdommen, ikke mindst fra Pressens Side.

Til Slutning har jeg en lille Henstilling til den højtærede Socialminister. Af Socialministeriets Budget ses, at Statens Tilskud til Klinikken i Aarhus for ubemidlede Ganespaltepatienter i Jylland foreslaas nedsat fra 22 750 Kr. til 20 500 Kr., altsaa en Nedsættelse paa 2 250 Kr. Hvis Ganespalte-Klinikken for Jylland var i Tilbagegang, eller hvis fattige Patienter fra Jylland ikke ønskede at søge den for at blive helbredet, kunde der maaske være Rimelighed i at nedsætte Statens Bidrag til Klinikken. Men saaledes er det jo ikke. I 1925—26 var der 50 Patienter, og de følgende Aar viser en jævn Stigning, saaledes at der i Fjor var 66 Patienter. Jeg maa tilføje, at disse Patienter kommer fra alle Egne af Jylland, ja, enkelte fra Øerne har ogsaa meldt sig til Behandling. Da det er ubemidlede Patienter og som oftest Børn, det drejer sig om, vil jeg meget alvorligt henstille til Socialministeren, at han tager denne Sag op til fornyet Undersøgelse inden Finanslovens endelige Vedtagelse. Og jeg vil haabe, at det maa blive

muligt at bevare det samme Statstilskud for Ganespalte-Klinikken, som den fik i Fjor.

Krag: Da den højtærede Statsminister i Torsdags stod her paa Folketingets Talerstol, gjorde han Indtryk af at være en Mand, der var veltilfreds og først og fremmest veltilfreds med sig selv. Den højtærede Statsminister baade *vil* og *kan*, han og hans Partier kan være sig selv nok, Oppositionen, Landstingsflertallet, ja det er eller *burde* i hvert Fald være en *quantité négligéable*, en fuldstændig ligegyldig Størelse, som egentlig slet ikke har nogen Ret til at tale med. Vil man ikke, som Statsministeren vil, vil Oppositionen, vil Landstinget tillade sig at have en Mening, saa er Svaret fra den højtærede Statsminister: Hvad behager, vil man diktere? Og saa løftes Køllen, og den genstridige skal slaas ned. Siger Venstre: Det kan vi ikke gaa med til, men vi kan vel tale om Tingene, saa er Svaret atter: Venstre har ingen Ret til at diktere, kun Vejen gennem Forhandling er aaben for Venstre. Ja, Vejen gennem Forhandling, dette Ord er jo egentlig en Eufemisme i den højtærede Statsministers Mund, thi det, han mener, er i Virkeligheden Vejen til Underkastelse; det er den eneste, der staar Oppositionen aaben.

Men mon nu virkelig ogsaa den højtærede Statsminister er saa tilfreds med sig selv, som han giver det Udseende af? Mon han er saa tilfreds med, hvad man har faaet udrettet, som han lader til? Hvis den højtærede Statsminister altid vilde tale den absolutte Sandhed, ogsaa i Danmark, og sige alt, hvad han mener om sin egen Situation, vilde han dog vist erkende, at med Tilfredsheden er det saa som saa. Og det vilde, synes jeg, ogsaa klæde den højtærede Statsminister godt, hvis han erkendte, hvad han *ikke* gjorde i Torsdags, at Tiden nødvendiggør, at det taktisk-politiske sættes i anden Række og det saglige i første Række, thi Tidens Problemer kræver Løsning, de kræver Resultater, og Vejen til saadanne gaar jo kun gennem Forhandling og Hensyntagen, saaledes som vor Forfatning nu en Gang er opbygget.

Men Forhandling om Sagerne indbyder man virkelig ikke til, naar man rider frem, som den højtærede Statsminister gjorde i Torsdags og har gjort mangfoldige Gange tilforn, paa den høje Hest og kun ønsker at tale med Modparten med Foden paa dens Nakke. Jeg vil dog sige til den højtærede Statsminister, at det nytter ikke, han løfter